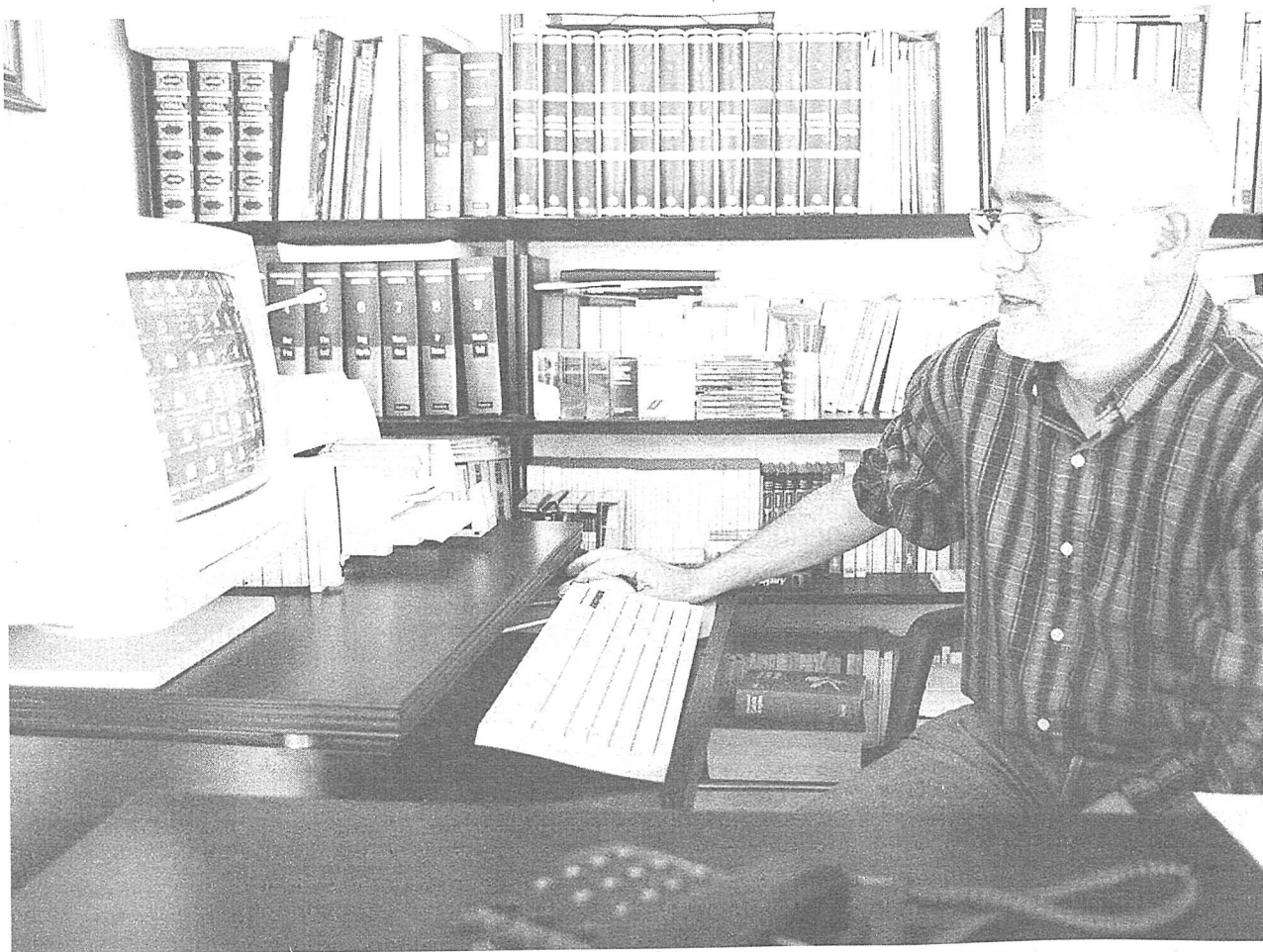

Joan Manuel Tresserras, fotografiat a la casa del campus de la Universitat Autònoma on viu, ha tancat una etapa «apassionant» al consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, des del febrer passat. / SAÛL GORDILLO

Ve de la plana anterior
classes altes tendirà a ser global, mentre que els sectors populars seran locals, i això convertirà la dialèctica global-local en un escenari de la lluita de classes.»

—És una reflexió política?

—«És una reflexió des de l'esquerra. Això vol dir que la defensa radical dels mitjans públics ha de formar part d'aquest projecte, però també mobilitzar la gent perquè mentre duri això del capitalisme hi hagi, com a mínim, un capitalisme popular. Dels mitjans públics, hi ha hagut una idea clara que s'havien de crear, però no sempre una idea gaire clara de com s'havien de gestionar i de la seva importància estratègica. A Catalunya, actualment, les polítiques culturals, de comunicació, d'educació i les telecomunica-

cions són la mateixa cosa.»

—Hi ha símptomes que conviden a l'optimisme. Per exemple, el català és la dinovena llengua amb presència a Internet. Això reflecteix una societat inquieta.

—«Sí, perquè ens agafa amb una certa tradició d'activisme cultural. El que passa és que quan parlem dels catalanoparlants... Aquí la transformació radical de les classes populars, que es va produir sobretot durant els anys seixanta, com a conseqüència de l'acumulació d'onades migratòries, determina un mapa social lingüístic una mica peculiar. En condicions normals, tota la població catalana hauria de ser bilingüe. El bilingüisme és un bagatge cultural molt important, i als països bilingües la gent que no ho és demostra una insuficiència

cultural. El nivell cultural de la població catalanoparlant és molt elevat comparativament amb els altres països. Això dona un ús molt alt d'Internet, una incorporació molt ràpida a les noves tecnologies en general. És gent una part de la cultura de la qual, que és la catalana, l'ha hagut de millorar i lluitar. Això dona una mena de caràcter intel·lectual autoformat que és molt potent. Gent que s'ha hagut d'espavilar i mai ha pogut comptar amb l'Estat perquè li protegís la pròpia cultura. Aquesta és una tradició potentíssima, perquè és resistir cinc-cents anys sense estat, amb industrialització, modernització, creació d'una societat de masses...»

—I arribats a aquest punt?

—«El problema és que aquí hi ha dos milions de persones que

això del català ho tenen entravesat. En bona mesura, perquè no han tingut l'oportunitat, per raons del franquisme i les polítiques públiques, d'incorporar-se plenament a la cultura catalana. Aquest continua sent el gran problema. Com s'assegura que realment aquí tots som cultes, és a dir, bilingües i, si pot ser, trilingües. Ningú és culte desconeixent la cultura pròpia del país on ha anat a petar. Són qualsevol altra cosa, i m'estalviaré rences.»

—També hi ha immigrants que han après el català.

—«Bona part de la gent d'origen castellanoparlant que parla català també ha fet un esforç, i això ens dona el segment més selecte de les classes populars i mitjanes, que són molt potents culturalment. Els que queden fora són

«EL BILINGÜISME ÉS UN BAGATGE CULTURAL MOLT IMPORTANT. I EL PROBLEMA ÉS QUE AQUÍ HI HA DOS MILIONS DE PERSONES QUE AIXÒ DEL CATALÀ HO TENEN ENTRAVESSAT»